

Свеска **Четрнаеста** (Наставак)

**ВАЛТАЗАР ПРЕВАЛЕЗ
ФАНТАЗМАГОРИЧНА
ИСТОРИЈА.** ИЗ НЕОБЈАВЉЕНИХ
РУКОПИСА

ЦРНО ЈЕ ПРАВО ЛИЦЕ СВЕТЛОСТИ

Из спаљене “Црвене свеске”

...Отац нас је испратио до капије, као што нас је и мајка испраћала са сузама у очима не тако давно. Као *ἵερολεῖος*, *ἔμπροσθέν σου* смрти. Слутио сам то пре 27 година, али сада знам да је њен живот био – апсолутна породична жртва... Наш отац је нашао један од изговора да не презими ову зиму са нама у Београду; остао је сам, у новој кући.

Мајку спомињемо кад јој *намињемо* – *ἔλεος* и *ἰσχυρία*; све је у нашем дому, као и пре, али, како мој млађи брат вели – НАДРЕАЛНО. КУЋА ЛУКИЋА је на продају. Као и имање.

Не све, додуше. Не гробна парцела Доње мале у Поточићу, где леже сви наши упокојени. Не Главичица, мајчин мираз. Не Палевине – имање од старине у планинама. Власи (шумокрадице), пошто га не обилазимо годинама, већ краду церове, старе липе.

...У Мишљеновцу сам свезан – мнојим *συνεπεισιν*, *ἄρα* судбином? Тамо, у великој кући ноћу, кад *ἐπιπύρρον*, сањам *ἄνθη* као живе.

Не тумачим – снове. Изађем ноћу, као синоћ и прексиноћ, и дуго гледам у високо и чисто, модро ноћно небо. Шимшир, који овичава стазу кроз породични врт, тако је зелен и густ, поткресан. Смокве, необране, сасушиле су се на стаблу. Горкаст укус имају. У пространом ходнику стоје беле кофее са питком водом, и пластична канта са овогодишњим вином (комшије, којима је отац дао да користе виноград, донели су десетак литара). Вино је јако, хибридно, брзо удари у главу.

Целе ноћи горе светла прекопута – умире газда В. С. (зашао у деведесету)...

Покушавао сам да у Библиотеци – соби, у којој ме је мајка родила (Велика магаса) понешто и запишем, али не иде. Запуштена је...

Тамо је остао део књига, и успомена... И сви моји дневници и белешке које нисам спалио...

..... У Библиотеци сам проживео јесен и пролеће 1975/76, све до одласка на летовање, тј. у војску.

Ту сам чувао и сачувао све своје бележнице и хиљаде других ствари. Ту, у орманима жутим, које је моја мајка донела у мираз одмах после Другог светског рата. Ту су и клупе из тридесетих година прошлог века. И сто на коме пишем, на коме сам некада писао и вежбао, из претпрошлог века. Ту је толико ствари и драгулија које су надживеле своје мајсторе и сопственике... Пре неколико лета, спаљивао сам папире – многе флоте папира. Многе новине и часописе. *Не све*.

И ову *црвену свеску* ћу спалити, ову из које сам започео *преписивање*, кад окончам *преписивање*... Може се десити да пламен прогута и оно што је важно; да је пламен прогутао већ најважније?

Као пре четрдесет година, када сам одлазио у свет, прелазим у хладно јутро преко железничког моста...; идемо према колувовима магле који се полако подижу са брегова на северу и југу. Земља се испарава; облаци се рађају у долини, и полако се подижу према небу.

Месец је јасан, округао; пролази млазни авион на југу и чини се да лети много више од Месеца. Разумем разговор две Влајне,

које исто тако чекају јутарњи воз из Зајечара, као и ми.... Магле се ковитлају, дижу и круже – одлазе преко Дубрава и Нерезина на југозапад... Кад смо пролазили крај Шкембарског забрана крај друма, коју стотину корака даље уз брегове, пала је густа магла, па и на гробље у Поточићу... Смрт, неумитно, својом метлом чисти и односи, знане и незнане, драге и душмане. *Димови се дижу из неких кућа усјуи, али мајле се дижу некако моћније ошкривајући неописану лејошу њредела, који се чине некако као из њесме, иако сам их њолико њуиџа њосмајџрао, делују изазовно. Те њределе сам њосмајџрао са околних брда, некада, али њреко дана; рејџко у рано јуџро. Мајле изводе овде своје фанџасџичне, њредивне и неописиве сџекџакле... Мајле њовлаче своје коџрене и ошкривају лица њредела...*

Увек су различџиџе; лејџње и јесење и зимске.

...Купеи су пуни Цигана и Влаха, ученика и студената из Источне Србије. Док пушим на ходнику, пролазе девојке; погледају ме испод ока; могао би им отац бити. Не пада ми на памет да разговарам са њима. Разговор прихватим, ако га наметну Јер, разговор се брзо претвори у бесмислену политичку дискусију. Политика је ову земљу завела у црно; дотерала цара до дуvara. *Слушао сам неку баду из Зајечара, како њокушава да намејџне џему како су сви друџи криви, а ми Срџи смо, џобоже, јајџешице Божје!*

И опет сам изашао да припалим цигарету. Дакле, као и 1975. године, и 1976. и 1977., и ове 2002. године, ја пушим превише... Не може се овај обичан свет, којем су идеологија и пропаганда испрали мозак, изменити, тј. може га променити једино – смрт.

(.....)

14. новембар 2012. - Извор >>>>>>>>

УЛАК или застава „Заветина“

*Ове новине не финансира
министарство културе, већ
филантропи из Србије, Европе и
света, зато су оне можда једине
независне новине на Балкану!*

ZAVETINE+ ISSN 2406 – 0399

излази најмање 4 пута годишње * Штампа се само на папиру од броја 10-11/2019 * Цена штампаног броја 300 дин. Дигиталног примерка (ПДФ - путем електронске поште 130 дин) * Годишња претплата за Србију 2000 дин.* За Европу 40 евра * За Америку и Русију 50 долара Одговорни уредник **Бела Тукадруз** * Заменик уредника *Александар Лукић*. * Изд. Сазвежђе ЗАВЕТИНЕ (Мирослав Лукић), 180 309 Београд Улица Сердар Јанка Вукотића 1/13, тел. +381653006950. * Припрема и штампа: Бела мануфактура PRees. - Рукописи се не враћају. Прилози се хоноришу према могућностима "Заветина" Секретар редакције др *Димитрије Лукић*. Од броја 5 новине се штампају на папиру и на Цду. Ликовно решење знака *прекозичања* часописа: *Рајмонд Павлић Звизди*.

© Copyright обавезан, Мирослав Лукић

УПУТСТВО ЗА ПРИПРЕМУ РУКОПИСА

Да бисмо објавили прилоге, или вести које нам шаљете, морају бити кратки, тачни, потписани и откудани ћириличним или латиничним писмом српске азбуке, иначе бацамо... Тачније: потрудите се да у предмету (subject) имејла прво напишете своје презиме. Електронску пошту шаљите на адресу miroslav7275@gmail.com. Текстове шаљите као Word документ (.doc) опцијом attach a file, у фонту Times New Roman или Arial, откудане ћириличном тастатуром. Нове књиге, часописе, обична писма или фотографије, шаљите на адресу "ЗАВЕТИНЕ+" - Мирослав Лукић, 180 309 Београд Улица Сердар Јанка Вукотића 1/13

ВОДЕНИЧНИ ПУТ НАЦРТИ КЊИГЕ О БЕЗМЕРЈУ

Изашао сам на Велики пут,
широк, широк друм...

Нешто ме зове тамо - тамо далеко
на северу.

Нешто ме враћа унатраг,
према југу.

Куда сам ја то кренуо, Боже?

Према расаднику, шумском
расаднику, или неком другом,
вечитом расаднику?

Широк, широк је то друм,
познат, али ипак то није више онај друм
којим сам пролазио пре шест деценија,
или пре само две деценије.

то је неки други друм,
нека друга ширина,
која води у неизмерје,
према заборављеним барама
усред непрегледних врбака
што се напајају подземним токовима?

Јесам ли кренуо
да ловим гречце, или штуче?

Или да постављам питања,
она најтежа, хоризонту
и сунцу које ће ускоро да зађе,
и оном које је зашло изненада
почетком овог лета?

Широк, широк је то друм
и без краја, са галеријом у којој су и Бог и
Природа радили на заједничкој хармонији
и плодној сарадњи хумуса и светлости,
семена и обнове, раста и других споредних
путева.

*Ту некад беше воденица, а сада је ова слика
прекрасне архитектуре павити.*

Ту речи не помажу, или вреде врло мало. Сlike
говоре речитије својим заводљивијим немим
језиком. Да ли бих могао да се такмичим са
овим или другим сликама, ако бих рекао или
написао да је павит читавог пролећа и лета
радила на овим својим павиљонима без удела
човека, који се негде повукао, другде и далеко?

Фотографски апарат, око камере, виде много
боље од човечијег, чак можда и од птичијег ока.
Фотографска или филмска поезија, што је једно
те исто, убедљивија је од стихотвораца овог века
што је кренуо према својој првој четвртини
полако и сигурно.

Али мене нису повели ни кодаков или неки
други апарат, или камера, ни предвечерје, ни зов
страсног риболовца, већ је то нешто друго, што
се успут као случајно, поставило тако да не
може остати непримећено.

Да, то је хмељ који се овог септембра успузао
преко ограде скоро до половине крова куће мога
покојног друга и пријатеља из најранијих дана
живота, када су голубови - високолетачи - арапи,
мавијани и други били важнији од свега другог.
И када је можда почело то - неће ли ваљда бити
грубо ако напишем - *занесењаиство и зурење у
висину*, у кругове све шире и шире и ближе
сунцу у зениту?

Сада су ту неки трећи људи, невидљиви,
скривени као осе у непрегледном зеленилу
надируће прашуме и лијана хмеља и павити. Не
чује се гукање голубова, иако још увек испод
стреха висе голубарници, с оне друге стране
крова према дворишту, где су повремено рзали
или њиштали вранци покојног Душана
Глувог...И на другим деловима су неки други
људи, које не познајем, или једва знам (из
виђења, како кажу, али какво је то онда
познавање? и чему?)

* *

Изашао сам на Велики пут,
широк, широк друм...

Води ме својеврсна архитектура плодног хумуса.
Вуче ме нешто - тамо...

Тамо у блиској даљини (тзв. Капија Звизда),
онај брег који се окомито спушта на крају једне
дуге њиве кукуруза који су скоро сазрели, што је
оптичка варка. Јер је брег ипак даље, много
даље него што на слици изгледа. Вуче ме нешто,
смисао свих тих воћака што дозревају на
хоризонту, или у близини?
Нешто што је огромно и недосежно, тајна над
тајнама?

Нешто што вуче према доле, да погнем главу,
као што се повијају гране пуне плодова, у
зрењу?

Не, не као ове мехуне багремова, пуног опасних
шиљатих бодежа - коме је уопште када пало на
памет да овде рашири такву врсту багрема? Која
је, морам признати, било и док сам био дечак и
пролазио испод редова те врсте, опасне по
босоноге момке, одлазећи на наш салаш у
предвечерје...

КОНЦЕНТРИЧНИ КРУГОВИ

Они се шире у бескрај.
Прелазећи до јуче незамисливе међе.

Ваистину!

*Суштина сваке уметности је у њеној слободи; а без слободе уметност је занат за који није потребно да се човек роди, већ га може научити. – В. Г. Бјелински: СТУДИЈА О ХАМЛЕТУ, Просвета, Београд, 1953, стр. 95

8. децембар 2008. - Видети више >>>>>>>>>>

УЕРКА: УРЕД ЗА РЕГИСТРАЦИЈУ И КЛАСИФИКАЦИЈУ (У.Р.К или УЕРКА)

Уред за регистрацију и класификацију (У.Р.К. или Уерка) настао је, послје првих медиалистичких окупљања, према замисли Леонида Шејке. То је требало да буде основа једне духовне цитаделе, како је замишљао Шејка, опчињен спекулативним неимарством и духовним замковима шапањолских мистика... У почетку би Уерка прикупљала информације; она биљежи податке „чији се смисао и значај не могу одмах схватити...“ – видети више: на месту где ниче та фатморган уметника [Друге српске ренесансе](#)

Уерка је осуђена на "тајну историју"... "Тајна историја" интригује многе духове, од Балзака до Л. Паулса, она је истинитија од "официјелне", али је – мистериозна. Јер се истина сакрива. Уерка наговештава супериоризацију медиалистичких слојева...

М. Главургић.

Леонид Шејка: [ПОСЛЕДЊИ ЗАПИС](#)

Бадњак, Шведска. Поздрав свима – мојима

Посвећено једном од најсензибилнијих чланова тзв. *Имагинарне редакције* (Сазвежђа 3)

У оно време када сам, био млад и неопрезан, као Давид, и пасео овце и краве у Бојном Поточу, и читао "Горостаса из Јасне Пољане" заспах на путањници, у багремару, омамљен мирисом процветалог багрема и дивљих јагода. Пробуди ме неко шиштање изнад прса Змија црна крупноглава шумска палацала ми језиком изнад главе У трену видех да је прогутала фазана, и да јој се надую

трбух: заглавио се између мојих колена! Подигох јој хладни трбух голим коленом и она одпуза даље, у шибље... Не моја брзина, већ Бог, само ме је Бог спасио и сачувао тога дана. И од тада више никад не заспах у шуми! 2017-2018.

Дневник Анонимуса Пепита

ИЛУЗИЈЕ – Илузије о страним издавачима и нашим „великим спавачима“

Не идеализујмо стране издаваче, европске, француске, немачке, шведске, руске!

Добро сам пре неког времена део рукописне заоставштине једног српског писца који већ дванаест година није међу живима. Умро је годину дана након што је добио одговор, тј. Писмо француског издавача. Умро је са мишљу крајем 2001. године да је, у ствари, свет после бомбардовања сасвим заборавио на Србију. Питајући се: Да ли су владе западних земаља наложиле својим издавачима да не преводу и не штампају дела српских писаца? Да ли је то могуће? Зар и то није злочин? – Питајући и за друге ствари, наравно, које су актуелне и данас, више од једне деценије. **Српско издаваштво је пренагрпано, најпросто агрпано колонијалном књижевном робом** која се рекламира, ко што Цига свога коња хвали... Али да не дужим! Читајте сами даље!

...Моји пријатељи су покушавали да продру са једним од мојих бестселера код француских издавача. Покушали су и са Editions Gallimard. Довели су већ средином октобра 1999. године негативан одговор, који су недељама скривали од мене. Коначно су ми донели писмо које је потписао Jean MATERN, и које у преводу на српски гласи:

„Господине, Ми смо прочитали са много пажње роман Ф. С., који сте нам Ви с најбољом жељом послали. Изгледа нам на несрећу НЕМОГУЋЕ – без обзира на очигледни квалитет тога текста („... en dépit des qualités évidentes de ce texte...“) Његово објављивање на француском језику...

Примите, Господине, изразе нашег најдубљег поштовања...“

Нису хтели или нису смели да је преведу на француски, због – санкција. Иако нисам био на објављеном и необјављеном списку Председникових (Милошевићевих) људи...

Најпознатији издавач у Француској, дакле, пустио ме је да полако умирем од глади и неописиве беде... Као и српски издавачи...

Међутим, 1999. године, споменути издавач је ипак објавио књигу једног београдског писца, трећеразредну књигу, политички коњукурну, можда књигу једног од „великих спавача“... Јер „велики спавачи“ су били у могућности и успели да побегну на време из Југославије, још док је авећински брод ТИТОНИК тонуо; пре него што је и почео да тоне...

Пресечена је врпца са светом, она једина, она златна нит културе и књижевности... Препуштени смо на милост и немилост тихом и постепеном изумирању и допрајавању... (Крајем новембра 2001. год.)

* Видети извор >>>>>>>>. - 23. децембар 2013. - **И илузије о домаћим читаоцима и коментаторима:** "Искрено, више сам изненађен ишчуђавањем аутора, него критеријумима издавача, било страног, било домаћег. Зар тако није било одувек и свуда? Кад је неком штампана књига да аутор не умре од глади? Да ли би и дотични аутор и сам био увек спреман да објављује књиге других само по уметничким и Божијим заповестима? Много је кукњава и лицемерства, нарочито међу уметницима и назови интелектуалцима." - Да ли да Вам одговорим? *Изнађује Вас ишчуђавање аутора (ма ко он био, коначно) коме познати француски издавач одбија не рукопис, него књигу (за коју и сам француски уредник каже да има очигледни квалитет) са мутним и лицемерним образложењем, а не смета Вам уредников двоструки аршин? „Дотични“ „аутор“ је био спреман да штампа књиге других, пре свега, по уметничким мерилима, али он је, као што сте видели у чланку, отишао Богу на исповест крајем 2001. године. Где је више лицемерства: међу писцима или међу издавачима – домаћим и страним? Кога су све страни издавачи преводили и штампали тих година 1999- 2001 – 2003? Да ли уопште имате реалну представу и сазнања кога и под којим условима од српских писаца преводу и данас у свету?* ...

(ШК)АРТ. Књижевни живот и смрт

Васељена која је почела да муца

(...)

Чудно, али то сам једном осетио снажно: моје тело и још више моја душа састављени су из најразличитијих елемената, честица, слојева. У мени има трагова свих људи из прошлости, далеке и блиске, из садашњости огромне, из будућности, блиске и далеке, из омотача звезда и непознатих звезда, Сунца и Месеца, и бескрајног универзума. Ако је тако, ја сам неуништив. Ја не могу сасвим нестати, чак и да то свим срцем желим. Ја сам тек васељена која је почела да муца, каменчић бачен у васељенски бескрај...

= из једне бележнице (почетак децембра 1973.

Имеђу „усе и своје кљусе“ и Марка Аурелија

21. Помисли да те ускоро неће бити нигде, да нећеш бити ништа, и да ће то исто бити и са стварима које сада гледаш и са људима који сада живе. Све се ствари по својој природи морају мењати, преображавати и нестајати, да би после њих могле доћи друге. – Марко Аурелије Антонин: Самоме себи.

То важи у нормалном свету, ако такав постоји.

У диктатурама које су трајале деценијама, широм света, понегде из века у век, врхушка верује да ће трајати до краја света, и то намеће народима и појединцима које је зајашила!

У таквим световима, многи су принуђени да живе између пословице „усе и у своје кљусе“ и тираније врхушки и мрачних фигура власти. Ми који смо проживели век у једном „од најбољих светова“ „самоупоравног социјализма са људским ликом“, нисмо читали са двадесет и кукур година *Златног Аурелија*, ни са четрдесет и три. Јер да јесмо, друкчије бисмо се и понашали у свим областима живота. И духовни живот би био другачији, узбиљенији....

Писци које је врхушка наметала, књижевни јањичари, велика већина, били су заражени opakим бакцилама антихришћанске, антихристове псеудо науке, и пристали су на пакт са ђаволом, на притворство, на ужас „полета“, „колективизма“, и још увек нам – *ти и такви* – „попују“, и хтели би да нам „кроје“ памет, да нам испирају мозак, причама које су научили од својих очева по касарнама, и данас кад смо ушли дубље у седму деценију, и кад нам се више не чине мрачне и одбојни закључци једног римског цара са ових наших простора, кога политика није искварила, као чете данашњих *комунистичких јањичара* (писаца-бирократа). Песници одњихани у јаслама „самоуправног социјализма“ – уместо да свом дару (ако су га уопште и имали?) дају маха у временима турбуленција, тзв. преврата и транзиција, кружили су као киша око Крагујевца, рекао сам: Не зовите ме, ни телефоном. Не пишите ми. Ако случајно налетим на неку од тих протува, прелазим на другу страну улице. Не шаљите ми своје књиге. Да, и ви, који мислите да смо пријатељи – кад смо то били? Пријатељство и ви – то су привиђења, која одбацујем од себе, надајући се да ћу бити спашен.

Данас књижевници *тргују*, *много перфидније од шверцера и кибицера*, свуда. Цвета књижевна трговина, од које ми се повраћа. Знам то, и кад видим неког правника који би да буде и песник, данас и јуче, добијам неиздржив напад кијавице, кога могу да се ослободим само овом чаробном формулом: Залутали, што не одосте у адвокате; поезија није трговина, каријерна дипломатија, већ нешто сасвим друго.

Још смо далеко од Истине. Још смо далеко од хришћанства, скоро тридесет векова, скоро надамак Крапинске пећине, и све је улешпано, да не кажем тетовирано лажима. За истином треба обновити потерницу!

Боже, не можеш нам ништа помоћи, и ја не тражим помоћ! Крајње је време да се усправимо и дижемо из властитих магли, болова и рушевина...

* *

Књижевни живот и смрт

...Српска књижевност је озбиљно оболела. И то је чињеница. А Марчело је сјајно сажео дијагнозу у једној реченици: „Људи мисле ако су надрогирани да су аутоматски Бодлер, ако су алкоси да су аутоматски По, а не схватају да можеш да будеш само обична цукела.“ Дижем руке од свега. Остављам компјутер и бескрај сајбер-спејса. Вечерас у дому културе гостује чувени песник патриотске провенијенције са алтернативним приступом писању. Ваљда ће неко овога пута снимити кад га буду гађали флашом. Дејан Стојиљковић објављено: 27.11.2013. >>>>>>>

Одмах ми пада на памет изрека коју су моји родитељи често понављали: „У се и у своје кљусе“. Човек је, у суштини, сам на свету, али ако верује у себе, лакше ће поднети ту самоћу. С друге стране, ако га у тој његовој самоћи спонаду и критикују са свих страна, онда треба да има на уму другу „коњску пословицу“: „За добрим коњем прашина се вије“. Ту пословицу је моја мајка нудила као магичну заштиту од лоших критика, злонамерних коментара колега и повремених презривих оцена неких читалаца. Иако ми је требало доста времена да се привикнем на идентификацију са коњем, макар и добрим, оног тренутка када сам је прихватио, све недаће са евентуалним негативним критичким оценама мојих књига су скоро потпуно ишчезле. Уосталом, негативна критика се пише са много више искрености него многе позитивне критике, и ту искреност свакако треба ценити. – [Албахари: Моћ пословица](#)

14. август 2017. - Видети више >>>>>

Зашто нико није наследио Машића? Читуље, књиге, године...шта ће од свега штампаног, публикованог остати?...

Понекад навали и таква помисао и упије се, у човека, смртног, као крља. Када сам купио ову књигу, **Велику египатску књигу Мртвих**, коју је с немачког превео Марко Вишић? Вероватно баш те 1982. године, када је и штампана? На њеном крају је, поред осталог, штампан, као што су то наши стари радили, и **Списак „Сталних претплатника Независних издања“** (у том тренутку списак је догурао до броја 406!!). Издавач књиге и уредник је Слободан Машић. Књига је штампана у 3000 пр. У штампарији „Радиша Тимотић“ (Београд).

Сви примерци су нумерисани. Цена књиге: 200 дин. Обим књиге 132 стр. Прегледајући поново тај списак, видим да су многи стални претплатници, у међувремену, преминули. Променили свет. Преминуо је и човек оснивач **Независних издања, Машић**, Бог да му душу прости, тиха вода која руши брег. Погледајте ви на полеђини „Књиге мртвих“ колико је ствари у том тренутку штампало! Како? Зар је могуће? Тако ће се данас уштитати многи – Неверне Томе, углавном добар део – данашњих и читалаца и писаца.

Све је то било могуће захваљујући тој чудној симбиози Машића и аутора који су имали некакав свој сан о независним издањима, али и претплатницима. Већина претплатника Машићевих књига је била из Београда, Србије, али и других република ондашње државе, па и оних који су живели далеко од Југославије. Нису сви претплатници помрли, не, али кроз двадесетак година, имена тих претплатника неће се више нигде појављивати, па ни у читуљама.

Зашто нико није *наследио* Машића? Поготово у време уништења и пропадања толиких издавача? Зато што није било лако бити заиста независан издавач, Машић. Остају, ипак, неизбрисиви трагови, попут списка објављених **НЕЗАВИСНИХ ИЗДАЊА** на полеђини спомените „Књиге мртвих“, као имена на каквом споменику. Гробље и култура су у непосредној вези (Берђајев).

И ту се можда може наћи одговор на мучно питање постављено у наслову, који је можда и утешан. Донекле...

(Крајем марта 2018)

(Наставља се)

Садржај: Свеска **Четрнаеста** (Наставак)
ВАЛТАЗАР ПРЕВАЛЕЗ
ФАНТАЗМАГОРИЧНА ИСТОРИЈА. ИЗ НЕОБЈАВЉЕНИХ РУКОПИСА | ЦРНО ЈЕ ПРАВО ЛИЦЕ СВЕТЛОСТИ | Из спаљене „Црвене свеске“ (1) | ВОДЕНИЧНИ ПУТ НАЦРТИ КЊИГЕ О БЕЗМЕРЈУ (2) | Наставак Неиспричаних прича | **НАКОН ЧЕТРДЕСЕТОДНЕВНОГ ПОМЕНА...** Из једног писма послатог у Канаду (21. 03. 2016) (3) | **КОНФИТЕОР УМЕТНИКА** (9) | Академија **АЛХЕМИЈЕ** > Из другог издања "КАЉЕВСКИХ ИНСИГНИЈА" (13) | БЕЗ КРАЈА. БЕЗ ПОЧЕТКА. КОГИТО КЛУБ (16) | **АНТИМЕМОАР** (18) | СРПСКЕ НОВИНЕ, **ЮПЕТ** (20) | НЕВИДЉИВА ПРАШИНА – УВОД У ПЛАНЕТАРНУ ПАНДЕМИЈУ ЗВАНУ *Биће скоро пропаст света!* (23) | ИЗ ДНЕВНИКА ПИСАНОГ У КУЊНОМ **ПРИТВОРУ ИЛИ О ДУШЕБРИЖНИЦИМА И ТУЖИБАБАМА - ИГРА БЕСНИХ ПАСА, ТЗВ. КОРОНЕ И ВРЕМЕНА** (26) | ИЗ ДНЕВНИКА ПИСАНОГ У КУЊНОМ **ПРИТВОРУ ИЛИ О ДУШЕБРИЖНИЦИМА И ТУЖИБАБАМА - ИГРА БЕСНИХ ПАСА, ТЗВ. КОРОНЕ И ВРЕМЕНА** (30)

СIP - Каталогизација у публикацији Народна библиотека Србије, Београд

82 (497 . 11)
ЗАВЕТИНЕ+ : новине српске ренесансе : стоке васељенске новине будућности / одговорни уредник Бела Тукадроз . - 2014 . бр. 5 (сеп. .) - . - .
Београд : Сазвежђе Заветине , 2014 - (Београд : Бела мануфактура Press) . - 43 стр
Тромесечно . - Штампано изда. почиње са бр. 5 . - Друго издање на другом медијуму : Заветине + CD-ROM) = ISSN 2334 - 8704
ISSN 2406-0399 = Заветине + (Штампано изд.)
COBISS.SR = ID 209645324

ЗАВЕТИНЕ